

Kde jsi byl, Adame?

Pozdní léto. Na podmítnutém poli skotačí stíny sledované nahrbeným stínem starého muže. Chlapec Daniel se rozhlédl po krajině, která už každou chvíli měla zmizet. Srpen se nakláněl k září. Tehdy jsou klukovské duše posmutnělé. Škola se blíží do sešitů se budou linkovat okraje, zlé učitelky budou píchat špendlíky do nástěnek, bude ruština a občanská nauka a za rok přijedou ruské tanky.

Na mezi kvetly zvonky, slzičky panny Marie a chrastavce, bledě fialové měsíce, na které s oblibou sedají rudočerné mury. Dědeček vykročil dál po mezi a vnoučata běžela za ním. Daniel měl spadeno na sestřenici Lenku. Povalil ji do trávy a pral se s ní, a přitom sáhl na její malá holčičí prsa. Měl spadeno na varhany v kostele, rád by se schoval v lese stříbrných trubic. V tichu modlitby by chtěl vytáhnout píšťalu z jejího důlku, fouknout do ní a písknout na celý kostel a narušit obřad. Měl spadeno na kameny, na krásné kameny do sbírky, miloval pyřity a kyzy a záhnědy i slídu palčivě se lesknoucí na slunci. Daniel měl spadeno na život a hledal nějaký samorost, který by vypadal jako člověk.

Došli až na konec meze, kde se svah náhle hroutil do hluboké rokle zarostlé nehezkými olšovými křovisky. Oříběhy o králi Davidovi, a Daniel neposlouchal a ztratil se. Zašel příliš hluboko do rokle a zabloudil mezi starými kamny, postelemi, kostrami motorek a dřevými sudy od téru. Drát ukrytý v trávě se mu zakousl do lýtka jako zmije. Daniel vykřikl, ale nikdo ho neslyšel. Mamí! Báł se křičet víc, protože mezi olšemi se procházely jakési stíny dospělých lidí. Začalo se stmívat. Daniel pobíhal od jedné trosky ke druhé a něco mu šeptalo, že už dlouho nebude žít, že už se nikdy nedovolá těch, kteří si pod šípkovým keřem vyprávějí biblické příběhy. Rozsekl si botku o zubatý jazyk staré konzervy a voda z olšové mokřiny jej začala studit. Bahno se mu rozestupovalo pod nohama.

Byl opět srpen a opět se klonil k září. Pětatřicetiletý muž jménem Daniel šel se synem na procházku po mezi, která končí olšovou roklí. Dědeček, který mu kdysi vyprávěl příběhy o králi Davidovi, už mnoho let odpočíval pod mramorovým pomníkem a záhonem afrikánů a Daniel byl celým tím životem tak otrávený, že jej rozčilovalo i nevinné skotačení jeho syna. Ruské tanky už dávno odjely i rigoly po jejich pásech zarostly, ale celý život se propadl v jakousi hnilobnou šed nesmyslných řečí a nesmyslné práce, které se mohou svatí na nebesích jen goticky pochechtávat. A my tady dole si všímáme hlavně toho, že ty rudočerné mury na chrástavcích se spolu páří, a dívíme se, kde k tomu ještě berou chuť. Inu Takové odpoledne, které je nejlépe zaspát a večer se jít opít.

Vešli mezi olše. Zafoukal vítr a slunce zastínil jediný bouřkový mrak. Kmeny stromů se ve zlomeném světle jevíly kostlivé a zlé. Dna rokle nebylo možno dohlédnout. Danielův syn byl náhle pryč. Aby se tak ztratil mezi těmi vraky. Daniel se brodil kalužemi a chvatně rozhrnoval keře. Půda se tu prudce svažuje, a kdoví co je tam dole. Konečně zahlédl světlou ostríhanou hlavičku nad drobnými ramínky. Chlapec dřepěl na bobku a něco vyhrabával z bláta. Copak to máš? Podivný kámen, velký asi jako dvě pěsti, a vůbec to není kámen, je to hlava, dětská lebečka s očima plnýma hlíny. Daniel ji vzal do rozechvělých rukou. Byla stejně velká jako hlava jeho syna. Tady je ještě něco. Dětské ruce mu podávají malou botku proseknutou na patě. Ještě teď tu bolest cítím.

Seděl na rozmáčené zemi sledován svým rozpačitým synem a pečlivě balil svou dětskou hlavu a modrou galoši do novin a ukládal je do aktovky. Co jiného s nimi měl dělat? Vzít je s sebou do hrobu? Temnota, která se po léta hromadila v jeho ztýraných játrech, se rozlila jako žluč po krajině jeho života.

„Kde jsi byl Adame?“ zeptal se Hospodin.

A Adam musel říci popravdě: „Nevím, pane, nevím.“

„A proč se přede mnou skrýváš?“ otázal se Hospodin.

„Protože jsem nahý, pane,“ odpověděl Daniel a nebylo místa na světě, kam by mohl utéci.